

er grundlovmæssigt (Monrad: Nei!). Ja, det er derom, Striden dreier sig, og det var altsaa det Spørgsmaal, som skulde undersøges; men det er Udvalget ikke gaaet ind paa; thi det har uden videre forudsat, at den Deling, hvortil det er kommet, var givet i Grundloven, men det er netop det, der skulde bevises, og derfor skal Thinget ikke lade sig vildelede af den ærede Rigsdagsmands Tale; vi kjende den; han forstaaer i et smukt og frit Foredrag at faae Folk til at troe, at Alt, hvad han ikke selv har fremsat, er urimeligt; han forstaaer meget godt at overtale. Men det forholder sig dog saaledes, at Udvalget uden videre har postuleret det, som det først og fremmest skulde undersøge, nemlig, om Sagerne skulle deles, uagtet det er ligesom efter Grundloven af 2den October, at alle de vestindiske Sager høre under os. Alt der kunde være Grund til at gjøre en Forandring hert, har jeg indrømmet, men jeg har ogsaa sagt, at der i alle Tilfælde ikke var Grund til nu at gjøre en saadan Forandring. Deraf har den ærede Rigsdagsmand imidlertid sluttet, at jeg absolut vilde have disse Sager trukne bort fra os, og at man skulde tage sig agt for en Mand, der saaledes søgte at faae Danmark skilt ved Colonierne, men det er ingenlunde Tilfældet; jeg har kun sagt, at Ministeriets Forslag var fornødtmæssigt, men jeg har ikke sagt, at vi skulde gaae ind derpaa. Jeg har derimod sagt, at jeg ikke anser Udvalgets Forslag for at være fornødtmæssigt, det gjentager jeg, og, at en saadan Fremgangsmaade som den foreslaaede ikke er bleven brugt noget andet Sted med Held, er dog ogsaa en Grund imod det, som jeg troer lader sig høre. Naar fremdeles den ærede Rigsdagsmand har sagt, at de 16,000 Rd. skulde tages af Vestindiens Overskud, og at dert var Regjeringen ganske enig, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at Regjeringen siger i sit Bilag, at der for Coloniernes Vedkommende vil opstaae en Underbalance af 29,363 Piastrer, det vil sige, omtrent 58,000 Rd., og nu gad jeg vide, hvorledes man af en saadan Underbalance skulde kunne udrede 16,000 Rd.; det var virkelig et finantzielt Kunststykke, som jeg vilde ønske den ærede Rigsdagsmand kunde gjøre muligt ogsaa i andre Henseender; det

wilde være meget behageligt for mange Mennesker. Den ærede Rigsdagsmand har dernæst sagt, at jeg ikke tilstrækkeligt har læst Sagen igjennem, thi i § 5 var der Bevis paa, at han havde sikret sig saa aldeles, at han ikke havde Noget at frygte, men denne Slutning af § 5 betyder ikke det Alleringeste, thi dertil hørte, at Rigsraadet og Statsraadet netop skulde være forpligtede til at gaae ind paa den ærede Rigsdagsmands Ideer og dele saaledes, som han vil have det, men, gjøre de ikke det, saa ligger det Hele, og det kan ikke nytte, at man tager Forbehold, naar Andre ikke ville indrømme Forbeholdets Gyldighed, hvortil der jo ingen Forpligtelse er. Statsraadet eller Rigsraadet forpligtes jo ikke, fordi den ærede Rigsdagsmand her har behaget at sige: jeg forbeholder mig (Monrad: Det er ikke mig, der siger det, det er Loven!); han troer, naar han siger det, saa er det Hele afgjort (Monrad: Jeg er jo ikke Loven!); ja, det kan ikke nytte Noget, det er jo ikke Andet end et Lovforslag, som endnu ikke er blevet til Lov. Ja, naar den kunde komme fra os som en fuldstændig Lov, der var gjældende for Riget, saa var det noget Andet; men det kommer jo kun fra os som et Forslag, der skal vedtages af Rigsraadet og have Kongens Sanction (Nei!), jo, det skal vedtages af Rigsraadet, og, naar dette ikke gaaer ind derpaa, saa bliver der ikke Noget deraf; det har den ærede Minister selv erklæret, og det ligger jo i Sagens Natur. Vi gjøre altsaa kun Forslag til Forandringer, om hvilke vi slet ikke vide, om de blive antagne, som ikke kunne andet end udelægge, og som virkelig ere naturstridige i disse Forhold. Naar den ærede Rigsdagsmand siger, at en Colonie skal behandles som en Commune, at den skal lære at sørge for sine egne Udgifter o. s. v., saa er det meget rigtigt, men ogsaa kun da, naar den har Lov til at beholde sine egne Indtægter og afveie dem mod Udgifterne; men saa maa den ogsaa have sit eget Budget; det behøver imidlertid ingen Provinds at have. Jeg har netop fra Begyndelsen af, baade under den foregaaende Behandling og ved denne, fremhævet, at det er en Colonialbestyrelses første og naturlige Pligt at afveie Indtægterne mod Udgifterne;